

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 380. In Los Angeles werden in 1946 trompettist Howard McGhee en zijn vrouw in een bioscoop gearresteerd omdat ze daar niet samen mochten zitten: hij was zwart, zij wit. Er moest nog heel wat gebeuren eer de stad een zwarte burgemeester kreeg, en in de staat California waar gouverneur Ronald Reagan rassenscheiding zo lang mogelijk in stand hield. Hoewel er tot de local 47 in 1951 tot stand kwam twee afdelingen van de muzikantenvakbond waren, hadden witte en zwarte musici op plekken waar dat kon geen enkele moeite met integratie. Al in 1944 speelde Art Pepper in het zwarte orkest van Benny Carter, Jimmy Knepper in '49 bij de band van Roy Porter. En Hampton Hawes wat de pianist in het witte orkest van Shorty Rogers. Zoals te horen in NOS Jazzgeschiedenis 373. Hampton Hawes werd 13 november 1928 in LA geboren als zoon van een dominee zodat hij van jongs af aan swingende muziek te horen kreeg. Over zijn opleiding als pianist is niets bekend, maar hij begon te spelen in de kerk, tot hij Fats Waller en Earl Hines ontdekte. Uiteindelijk de vier jaar oudere Bud Powell. Dat had dit tot gevolg.

plaat 1

Hampton Hawes Trio: Buzzy (Charlie Parker)
A/1 - 4:27 - Xanadu 104

Dat was ^{live} in The Haig, Los Angeles, -een naam die u bekend kan voorkomen in verband met Gerry Mulligan en Red Norvo, ~~dat was live~~ Pianist Hampton Hawes, bijna 23 jaar oud, met bassist Harper Crosby en drummer Lawrence Marable. De datum: 22 september 1951. Hawes was 7 jaar beroepsmusicus toen: begon in '44 bij Big Jay McNeely, later speelde hij met Dexter Gordon en Wardell Gray, in '47 even met Charlie Parker, '50-'51 Howard McGhee, en zoals ik net zei, daarna bij Shorty Rogers, 1951-'52. Naast Art Pepper en Dexter Gordon, blijkt hieruit dat Los Angeles meer zeer grote musici voortbracht. Hawes had als Powell-volgeling een nog percussiever en agressiever benadering van de piano, maar kon -ook als Powell, een ballad heel romantisch vertolken. U hoort dat in deze aflevering. Ik koos nog drie stukken uit die live-set in The Haig, dit zijn Cole Porter's "What is this thing called love" en Sonny Stitt's dan wel Bud Powell's "Bud's Blues".

zelfde

Hampton Hawes Trio: What is this thing called love (C.Porter)
A/2 - 3:15 - idem

Hampton Hawes Trio: Bud's Blues (Sonnt Stitt)
A/3 - 6:38 - idem

"Buzzy"
van
Charlie
Parker

"What is this thing called love" en "Bud's Blues". Tenslotte Jerome Kern's "All the things you are".

zelfde Hampton Hawes Trio: All the things you are (J.Kern)
A/5 - 4:37 - idem

"All the things you are" - pianist Hampton Hawes met zijn trio live in The Haig, Los Angeles, 22 september 1951. ~~W~~ Harper Cosby-bas, Lawrence Marable-drums. Voor het merk Discovery deed Hawes een jaar later vier stukken met Joe Mondragon-bas en Shelly Manne-drums, dit trio was toen de ritmesectie van Shorty Rogers. In de studio ging Hampton Hawes er iets minder driftig tegenaan - dit is zijn eigen blues "Jumpin' Jacque".

plaat 2 Hampton Hawes Trio: Jumpin' Jacque (Hampton Hawes)
4/5 - 2:49 - Savoy SJL 2215

"Jumpin' Jacque" -met ^{ve} ~~cd~~ maar zonder s- van Hampton Hawes. Dit is Jule Styne's "It's you or no one".

zelfde Hampton Hawes Trio: It's you or no one (J.Styne)
4/7 - 2:44 - idem

"It's you or no one", de echte ballad dus. Als afsluiting van Richard Rodgers' "Thou swell".

zelfde Hampton Hawes Trio: Thou swell (R.Rodgers)
4/8 - 2:41 - idem

"Thou swell", derde stuk dat ik koos uit de Hampton Hawes Trio-session voor Discovery in LA, 10 september 1952. Hampton Hawes-piano, Joe Mondragon-bas, Shelly Manne-drums. Dat jaar 1952 moest Hawes in militaire dienst, na zijn terugkeer in '54 had hij ~~een~~ een trio met bassist Red Mitchell, maar o.a. door druggebruik heeft hij het nooit echt gemaakt. Zoals Pepper en Gordon werd hij een tijd opgesloten, in '67-'68 bereisde hij de wereld, maar behalve wat platen leidde dat verder tot niets. In '72 verscheen zijn boek 'Raise up off me', gemaakt met Don Asher, het werd laatstelijk in '79 bij Da Capo heruitgegeven. Een even triest verhaal ^{dat} als van Art Pepper, maar leesbaarder, minder lamentabel, en zeer hip van taalgebruik. E Volgende week verlaten we de West Coast maar niet de periode 1948-1953. ~~Wij zijn nu~~ Weer een piano-trio, met Horace Silver. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 380, MdR.

E Hampton Hawes overleed in zijn geboortestad LA op 22 mei 1977, 48 jaar oud.

0 0 0 0 0

NA 133 P22

32:21

ok 04.02.88